

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **J. O.**, nar., bytem, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2015, č.j. JMK 138972/2015, sp. zn. S-JMK 128449/2015/ODOS/St,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 16. 11. 2015 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 30. 10. 2015, č.j. JMK 138972/2015, sp. zn. S-JMK 128449/2015/ODOS/St (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 09.07.2015, č.j. ODSČ-70330/15-36 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto prvostupňovým rozhodnutím žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, který spáchal tím, že dne 09.01.2015 v 07.00 hod. v Brně v ulici O. (ve směru z centra města, před sjezdem na ul. Řípskou) jako řidič vozidla

....., překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou č. B 20a „Nejvyšší dovolená rychlost“ na 80 km/h, kdy vozidlu byla naměřena rychlost 109 km/h, po odečtu tolerance ve výši 3 % z naměřené hodnoty byla vozidlu naměřena rychlost 105 km/h. Tímto jednáním porušil ust. § 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 cit. zákona. Za tento přestupek byla obviněnému uložena pokuta v částce 2.500 Kč a sankce zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce od nabytí právní moci rozhodnutí; současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000 Kč, s tím, že pokuta a náklady řízení jsou splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl následující argumentaci. Shrnul obsah prvostupňového rozhodnutí a podaného odvolání. Především konstatoval, že odvolání nesplňuje zcela náležitosti podle ust. § 82 odst. 2 a § 37 odst. 2 správního řádu, kdy z odvolání je zřejmé, kdo je činí, jaké věci se týká a jaké rozhodnutí napadá, odvolání je také podepsáno. Není zde ovšem uvedeno, co podatel navrhuje, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá a v čem spatřuje nesprávnost či rozpor rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Tyto nedostatky, které obviněný přes výzvu prvostupňového orgánu neodstranil, ovšem nebrání projednání odvolání, když v případě, že není v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí.

Žalovaný tedy přezkoumal rozhodnutí včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, z hlediska souladu s právními předpisy, v plném rozsahu. Žalovaný především vyhodnotil přezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí. V tomto směru žádnou závalu prvoinstančního rozhodnutí odvolací orgán neshledal, z rozhodnutí je patrné, o čem a jak bylo rozhodnuto, jaké skutečnosti prvoinstanční orgán zjistil a z jakých podkladů, jaké úvahy o nich a tvrzeních obviněného vedl a proč. Obsah rozhodnutí tedy splňuje požadavky dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se dále zabýval souladem procesního postupu prvoinstančního orgánu před vydáním rozhodnutí s právními předpisy, kdy v tomto ohledu žádné pochybení neshledal. Žalobce byl předvolán prostřednictvím zmocněnce k oběma ústním jednáním ve věci, k nimž se ovšem žalobce ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, a proto ústní jednání včetně dokazování svědeckou výpovědí tak bylo provedeno v nepřítomnosti obviněného. Dne 29.03.2015 obdržel prvostupňový orgán vyjádření zmocněnce účastníka k věci, který vylučuje, že by jel naměřenou rychlostí, poukazuje na skutečnosti, které mohly výsledek měření ovlivnit. Dne 19.03.2015 obdržel prvostupňový orgán přípis zmocněnce, v němž žádá o zaslání kopie protokolu z jednání ze dne 20.4.2015, aby se k němu mohl vyjádřit, a sdělení, jaké důkazy byly provedeny. Dne 3. 7. 2015 obdržel zmocněnec obviněného přípis správního orgánu, kde je mu sděleno, jaké důkazy byly provedeny (výslech svědků – zasahujících policistů) s tím, že další důkazy prováděny nebudou, protokol z jednání se účastníkům nezasílá, mají možnost se s ním seznámit v rámci nahlédnutí do spisu dle ust. § 38 správního řádu. Následně bylo vydáno rozhodnutí ve věci samé, proti němuž se účastník řádně a včas odvolal. Žalovaný tedy shrnul, že řízení bylo zahájeno v souladu s právními předpisy, obviněný byl řádně poučen o svých právech, která mu bylo umožněno realizovat, věc byla projednána v jeho nepřítomnosti plně v souladu s platnou právní úpravou, postupem prvostupňového orgánu nebyl obviněný nijak krácen na svých právech.

Žalovaný se dále zabýval souladem prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy v otázce zjištění stavu věci. S obviněným bylo vedeno řízení pro přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustí ten, kdo při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Tohoto přestupku se měl obviněný dopustit porušením ust. § 4 písm. c) cit. zákona, dle něhož je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Aby bylo možné uznat obviněného vinným uvedeným přestupkem, muselo být v řízení z provedených důkazů a shromážděných podkladů bez důvodných pochybností zjištěno a prokázáno, že obviněný byl řidičem vozidla a při řízení překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 20 km/h a více v obci nebo o 30 km/h a více mimo obec, čímž porušil povinnost plynoucí z dopravního značení. Tyto skutečnosti má žalovaný, stejně jako prvostupňový orgán, na základě podkladů obsažených ve spise a provedených důkazů, za prokázané.

Ze spisového materiálu plyne, že rychlost vozidla byla měřena dne 09.01.2015 v Brně na ul. Ostravská, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena dopravním značením B 20a na 80 km/h. Toto plyne z oznámení přestupku, které bylo s obviněným na místě přestupku sepsáno, včetně úředního záznamu a záznamu pořízeného měřícím zařízením, toto shodně uvedli také svědci ve svědeckých výpovědích. Totožnost řidiče vozidla byla v řízení rovněž zjištěna bez důvodných pochybností. Obviněný byl jako řidič tohoto vozidla zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR, které předložil svůj řidičský i občanský průkaz, jak plyne z oznámení přestupku, které bylo s obviněným na místě přestupku sepsáno, totéž plyne i z úředního záznamu připojeného k oznámení přestupku a svědeckých výpovědí policistů. Totožnost řidiče vozidla – obviněného – tak byla bezpečně zjištěna.

Vozidlu byla silničním rychloměrem Gesig Travimo, Minispeed 2000, v. č. 34/1991, naměřena rychlost jízdy 109 km/h, při zvážení možné odchylky měřícího zařízení $\pm 3 \%$ při rychlostech nad 100 km/h (resp. ± 3 km/h při rychlostech do 100 km/h), s níž jsou všechny silniční rychloměry v ČR schvalovány, mu tak byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 105 km/h. Předmětné měřící zařízení bylo v době měření (09.01.2015) náležitě ověřeno, jak vyplývá z ověřovacího listu č. 8012-OL-70284-14 vystaveného dne 15.10.2014 s dobou platnosti ověření na jeden rok, tj. do 14.10.2015 včetně, který je součástí spisu. O výsledku měření rychlosti tak neměl žalovaný pochybnosti, neboť měření bylo provedeno způsobilým měřidlem a oprávněným subjektem (policie je oprávněna k měření rychlosti vozidel dle ust. § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích).

Důvodné pochybnosti stran správnosti výsledku měření odvolací orgán tedy neshledal, když měřidlo bylo v době měření řádně ověřeno, bylo obsluhováno policistou, který je oprávněn provádět měření rychlosti, na výsledek měření rychlosti (eventuálně na kalibraci měřidla) neměla vliv změna pneumatik na zimní, když tyto mají stejné rozměry, jako letní, jak plyne ze svědeckých výpovědí. Ověření rychloměru provedl Český metrologický institut, který rovněž vystavil ověřovací list, nikoliv společnost ELTODO, a. s., která rychloměr spravuje. Úvaha žalobce, že je nutné doložit do spisu kopii smlouvy, na základě které tato společnost rychloměr spravuje a provést důkaz výsledkem zástupců této společnosti za účelem zjištění, zda tato společnost participuje na vybraných pokutách za překročení rychlosti, když tato skutečnost by ji vedla nastavovat v rámci servisu rychloměry tak, aby ukazovaly vyšší rychlost, tedy nemá opodstatnění, když ověření rychloměru společnost ELTODO, a. s. neprovádí, do nastavení rychloměru tedy nezasahuje, proto nebylo důvodné provádět v tomto směru další dokazování, jak navrhoval účastník. Z videozáznamu jízdy měřeného vozidla rovněž nevyplývají pochybnosti stran řádného změření rychlosti, tento je dostatečně kvalitní,

aby bylo možné určit, že se vozidla (vozidlo měřené a vozidlo Policie ČR) k sobě nepřibližovala, vozidlo Policie ČR tedy jelo stejnou nebo nižší rychlostí, než vozidlo, jehož rychlost byla měřena.

Prvostupňový orgán tedy v průběhu řízení shromáždil dostatečné podklady a provedl dostatečné důkazy tak, aby bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že obviněný při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více (konkrétně nejméně o 25 km/h), byly tedy bezpečně zjištěny všechny skutečnosti relevantní pro rozhodnutí o přestupku, o němž je vedeno řízení (kdo vozidlo řídil, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost v daném místě a o kolik km/h byla překročena). S hodnocením provedených důkazů (včetně svědeckých výpovědí policistů) se žalovaný plně ztotožnil. Žalobce v odvolání neuvedl konkrétní výhrady vůči napadenému rozhodnutí či řízení, jež jeho vydání předcházelo, odvolací orgán tedy z tohoto hlediska nemá, s čím se dále při rozhodování v odvolacím řízení vypořádat. Zavinění má žalovaný, stejně jako prvostupňový orgán za prokázané a ztotožnil se s jeho hodnocením prvostupňovým orgánem, stejně jako se závěry prvostupňového orgánu stran naplnění materiální stránky přestupku, uvedenými v odůvodnění rozhodnutí.

Pokud prvostupňový orgán uložil obviněnému pokutu ve výši 2.500 Kč a sankci zákazu činnosti na dobu jednoho měsíce, obě sankce tedy uložil na samé spodní hranici zákonného rozpětí sazby, kdy tento výrok v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil včetně uvedení přitěžujících a polehčujících okolností. Uloženou sankci považuje žalovaný za zcela přiměřenou a odůvodněnou, se zohledněním zákonných kritérií pro stanovení výše sankce dle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Vzhledem k výše popsáným závěrům, kdy žalovaný neshledal žádné důvody pro zrušení či změnu napadeného rozhodnutí) tedy odvolací orgán dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

V žalobě brojil žalobce proti napadenému rozhodnutí následujícími žalobními námitkami. Žalobce předně namítl, že správní orgány uznaly žalobce vinným, ač jim žalobce předestřel pochybnosti o objektivitě provedeného měření. Žalobce konkrétně tvrdil, že (1) na měřicím vozidle byly v mezidobí ode dne jeho ověření a dnem měření vyměněny pneumatiky, (2) výměna pneumatik je úprava, která má vliv na metrologické vlastnosti rychloměru a (3) je-li na měřidle provedena úprava, která může mít vliv na metrologické vlastnosti rychloměru, zaniká jeho ověření. Správní orgány tuto námitku neakceptovaly, odkazující se na svědeckou výpověď policistů, kteří tvrdili, že pneumatiky měly stejný rozměr. Na základě tohoto tvrzení dospěl žalovaný k názoru, že tato výměna neměla vliv na výsledek měření. S tímto však žalobce nesouhlasí. Mezi žalobcem a žalovaným zůstalo nesporné, že v mezidobí mezi dnem ověření a dnem měření byly na vozidle vyměněny pneumatiky, jakož i to, že rozdílná velikost pneumatik má vliv na podstatné metrologické vlastnosti rychloměru. Rovněž nebylo sporu o tom, že po výměně pneumatik nebylo provedeno nové ověření, což potvrdili policisté, ani o opaku není ve spise založen ověřovací list. Jedinou spornou otázkou mezi žalobcem a žalovaným zůstalo, zda i v případě, že jsou pneumatiky vyměněny za pneumatiky stejného rozměru, ovlivňuje změna podstatné metrologické vlastnosti měřidla. Žalobce nerozporuje, že svědeckými výpověďmi bylo prokázáno, že pneumatiky jsou stejných rozměrů, avšak to neznamená, že též jejich obvod je shodný. Zejména je nutno zvažovat minimální hloubku dezénu letní pneumatiky, která může činit 1,6 mm, zatímco nové zimní pneumatiky jsou prodávány s hloubkou dezénu 7 – 8 mm. Pokud tedy policisté vyměnili pneumatiky, mohl rozdíl v hloubce jejich dezénu, tj. rozdíl v poloměru, představovat až 6,4 mm, což je rozdíl

12,8 mm v průměru pneumatiky při jejích tabulkově shodných rozměrech. To představuje rozdíl 40 mm v obvodu pneumatiky, který není zanedbatelný. Nelze též opomíjet, že zimní a letní pneumatiky jsou nakupovány od různých výrobců, jakož i, že každá pneumatika má jiné vlastnosti, jsou vyráběny z jiných směsí. V praxi je rozdíl mezi letní a zimní pneumatikou při zatížení výrazně vyšší. Žalobce má tedy za prokázané, že shodné označení rozměru pneumatik nevyvrací jeho tvrzení, že mělo být provedeno nové ověření rychloměru, neboť byl změněn podstatný parametr rychloměru. V tomto ohledu žalobce rovněž poukázal na ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) vyhlášky 262/2000 Sb., kterou se zajišťuje jednotnost a správnost měřidel a měření, podle níž zaniká platnost ověření stanoveného měřidla tehdy, pokud byly provedeny změny nebo úpravy stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti. Podle žalobce by i sebemenší odchylka by měla význam pro samotné právní hodnocení skutku.

Dále žalobce namítl, že žalovaným ani prvostupňovým správním orgánem nebyl proveden žalobcem navržený důkaz Návodem k obsluze rychloměru, kterým chtěl žalobce prokázat své tvrzení o nutnosti provést novou kalibraci po výměně pneumatik. Tento důkaz tedy byl relevantní, neboť měl ovlivnit zjištěný skutkový stav věci. Žalobce tvrdil, že pokud by Návod k obsluze byl proveden, bylo by vyvráceno tvrzení žalovaného, dle kterého nemá vliv na metrologické vlastnosti výměna pneumatiky za pneumatiku stejného rozměru, neboť Návod k obsluze předepisuje nové ověření po výměně pneumatik jako obligatorní. Žalobce zastává názor, že správní orgány jsou povinny v zásadě provádět veškeré důkazy navržené účastníkem řízení, jsou-li relevantní k prokázání jeho tvrzení a nejsou-li nadbytečné. Je zřejmé, že správní orgány měly tento důkaz provést, neboť se nejednalo o nadbytečný důkaz.

Žalobce taktéž namítá, že při měření nebyl dodržen Návod k obsluze, když z přiloženého videa je patrné, že nebyl použit měřicí úsek. Není zjištělné, kdy je začátek a kdy je konec měření. Žalovaný pouze uvedl, že vozidla se k sobě nepřiblížila, tj. že vozidlo policie se nepřiblížilo v době měření k vozidlu žalobce. Předně žalobce namítl, že takový závěr nebyl nijak prokázán, jde o ničím nepodložené tvrzení žalovaného. Žalobce též namítá, že z videozáznamu, kde není zřejmé, kdy (po jakou dobu) bylo měřeno, lze dokázat pouze rychlost jízdy policejního vozidla, nikoli vozidla žalobce. Zařízení nepřeměruje rychlost přes určitý úsek a proto v případě, kdy policejní vozidlo jede (byť krátkodobě) rychleji, než vozidlo měřené, dochází ke značným odchylkám měřené rychlosti, neboť tuto nelze ztotožňovat s rychlostí vozidla obviněného. Proto je nutné určit počátek a konec měření a vypočítat průměr rychlosti, přičemž tato bude platná pro vozidlo obviněného jen tehdy, nepřiblížilo-li se měřicí vozidlo měřenému. Skutečnost, že rychloměr měří vlastní rychlost, vyplynula též ze svědeckých výpovědí policistů. Za takové situace nebylo možno činit jednoznačný závěr o tom, že vozidlo žalobce se pohybovalo shodnou rychlostí, neboť rychlost nebyla zprůměrována pro určitý úsek, nebylo měřeno v žádném konkrétním úseku, a ukazoval-li rychloměr vlastní rychlost měřicího vozidla, pak tato mohla být vyšší, než rychlost vozidla měřeného. Žalobce tak zastává názor, že byl uznán vinným z protiprávního jednání, ač k tomu nebyly průkazné důkazy, kdy i malá odchylka měření by měla zásadní vliv na právní posouzení daného jednání. Namítá, že správní orgány, pochybily, když neprovedly žalobcem navržený důkaz, ačkoliv tento by zcela jistě měl zásadní vliv na skutková zjištění správním orgánem prvního stupně a taktéž na samotné rozhodnutí.

Žalobce dále namítal, že majitelem rychloměru je soukromý subjekt – společnost ELTODO, a.s. pročez navrhl doplnit dokazování o smlouvu mezi touto společností a Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, jakož i zjistit, jak moc společnost ELTODO, a.s. participuje na vybraných pokutách a jakou součinnost správním orgánům a policejnímu orgánu poskytuje. Správní orgány odmítly tyto důkazy provést, neboť společnost

ELTODO rychloměr neověřila. Takové tvrzení je však zjevně irelevantní. Žalobce v tomto ohledu poukázal i na rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014 – 27). Pokud by správní orgán žalobcem navržený důkaz provedl, pak by mu nezbylo, než řízení zastavit pro zjevnou nezákonnost měření. Jednalo se tedy o zcela zásadní důkaz, který byl správní orgán povinen provést, neboť tvrzení žalobce, které mělo být navrženým důkazem prokázáno, nebylo jiným, věrohodným způsobem vyvráceno. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení, jakož i přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl následující. Stran zjištění skutkového stavu ve správním řízení podle názoru žalovaného k pochybení nedošlo, neboť z podkladů obsažených ve správním spisu jednoznačně vyplývá, kdo řídil vozidlo, jaká byla nejvyšší dovolená rychlost a jaká rychlost byla vozidlu naměřena. Správní orgán je povinen podrobně zkoumat v rámci dokazování, zda měření bylo provedeno v souladu s návodem k obsluze měřidla, pouze za předpokladu, že v tomto směru shledá důvodné pochybnosti, což se ovšem v předmětné věci nestalo, přičemž žalobce žádné okolnosti v tomto směru neuváděl kromě tvrzení, že došlo k výměně pneumatik a rychloměr není vybaven funkcí měřeného úseku a rychloměr spravuje soukromá společnost, přičemž důvodné pochybnosti stran správnosti výsledků měření rychlosti správní orgány neshledaly. Podrobněji k otázce měření žalovaný uvedl, že měřidlo bylo v době měření ověřeno a výměna pneumatik neměla vliv výměna pneumatik z letních na zimní, neboť oba typy pneumatik mají stejné rozměry, jak vyplývá ze svědeckých výpovědí policistů. Ověření rychloměru provedl Český metrologický institut, nikoliv společnost ELTODO, a.s., která rychloměr spravuje, nicméně vlastníkem měřidla je Policie ČR, jak vyplývá z ověřovacího listu. Úvaha žalobce, že bylo nutno doložit do spisu kopii smlouvy, na základě níž společnost ELTODO, a.s. rychloměr spravuje, a provést tak další dokazování za účelem zjištění, zda tato společnost participuje na vybraných pokutách za překročení rychlosti, když tato skutečnost by jí vedla nastavovat v rámci servisu rychloměry tak, aby ukazovaly vyšší rychlost, nemá opodstatnění. Tvrzení žalobce o rozporu měření s návodem k obsluze spočívající v tom, že nebyl použit měřicí úsek, není důvodné, ani žalobcem nijak podloženo, neboť na tomto principu předmětné měřidlo (silniční rychloměr Minispeed 2000) nepracuje. U tohoto typu měřidla je rychlost vozidla měřena průběžně, a nikoliv přepočítána na průměrnou rychlost v určitém měřeném úseku. V případě měření rychlosti tímto typem měřidla je tedy rozhodující, zda se měřicí a měřené vozidlo k sobě nepřibližují, což bylo z pořízeného videozáznamu zcela jednoznačně prokázáno. Žalovaný shrnul, že doplnění dokazování o návod k obsluze měřidla by bylo nadbytečné, neboť všechny námitky žalobce uplatněné v rámci řízení o přestupku stran rozporu měření s návodem k obsluze byly řádně vypořádány a nevnesly důvodné pochybnosti do zjištěného skutkového stavu. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Jednání

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Krajský soud nařídil ve věci jednání, které se uskutečnilo dne 19. 9. 2017 za přítomnosti zástupce žalovaného a neomluvené nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce. Krajský soud při tomto jednání stručně shrnul obsah soudního spisu a také správního spisu prvostupňového orgánu a žalovaného.

Ve **správním spisu** je založen disk s videozáznamem měření vozidla žalobce ze dne 9.1.2015, dále ověřovací list rychloměru vydaný Českým metrologickým institutem pro zákazníka ELTODO, a.s., kde je jako vlastník silničního rychloměru uvedena Policie ČR. Ústní jednání proběhlo dne 16. 3. 2015 v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Při tomto jednání byl mj. proveden důkaz videozáznamem dne 9. 1. 2015, ověřovacím listem měřicího zařízení. Jednání bylo odročeno za účelem výsledku svědků. Dne 30. 3. 2015 bylo doručeno prvostupňovému orgánu vyjádření zmocněnce. Obsahovalo také návrhy na provedení důkazů, a to jednak návodem k obsluze měřicího zařízení GESIG-Travimo, smlouvou Policie ČR se společností ELTODO, a.s. Prvostupňový orgán provedl dne 20. 4. 2015 důkaz výsledkem svědků policistů T. O. a J. Š., kteří při výsledku uvedli, že k rozkalibrování měřicího zařízení nemohlo dojít v důsledku výměny kol z letních na zimní, neboť kola se zimními pneumatikami mají stejné rozměry jako letní a je to hlídáno u všech vozidel, kde je GESIG-Travimo. Návod k obsluze ve správním spisu prvostupňového orgánu ani žalovaného není založen.

Krajský soud po shrnutí spisového materiálu sdělil, že při přípravě na jednání nedohledal z veřejné datové sítě ani na stránkách výrobce či společnosti ELTODO, a.s. návod k obsluze měřicího zařízení GESIG-Travimo. Zástupce žalovaného odkázal na provedené výsledky policistů, kteří potvrdili, že všechno bylo v pořádku. Krajský soud se dotázal zástupce žalovaného, zda je schopen vyžádat návod k obsluze měřicího zařízení GESIG-Travimo. Poté provedl důkaz listinou – Pokynem ředitele dopravní policie policejního prezidia č. 4 ze dne 27. 6. 2006 získaným z veřejné datové sítě (internetových stránek Policie ČR, <http://www.policie-cz/clanek/pokyn-reditele-sluzby-dopravni-policie.aspx>), konkrétně čl. 6 tohoto pokynu s tím, že z tohoto pokynu nevyplývá, zda nahrazuje návod k obsluze, nicméně je zřejmé, že roli hraje i nahuštění pneumatik na předepsaný tlak. Krajský soud poté prohlásil usnesení, jímž uložil žalovanému povinnost předložit soudu návod k obsluze měřicího zařízení GESIG-Travimo, a odročil za tím účelem nařízené jednání.

Krajský soud pokračoval v jednání dne 23. 10. 2017 již za účasti zástupců obou stran s tím, že provedl důkaz listinami předloženými žalovaným, konkrétně stanoviskem Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru služby dopravní policie ze dne 27. 9. 2017, z něhož vyplývá, že návod na obsluhu tohoto zařízení byl nahrazen interním aktem řízení ředitele služby dopravní policie policejního prezidia č. 4 k jednotnému používání a postupu při dokumentování dopravních a ostatních přestupků videozařízením Gesig Travimo. Záznamy přestupků byly podle tohoto stanoviska prováděny v souladu s uvedeným pokynem a taktéž vozidlo s měřicím zařízením bylo pravidelně servisováno a prolongováno. Dále krajský soud provedl důkaz smlouvou o dílo mezi ČR-Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje a společností ELTODO, a.s. ze dne 6. 10. 2015 konkrétně čl. II a V. této smlouvy. Dále také zopakoval důkaz Pokynem ředitele dopravní policie č. 4 ze dne 27. 6. 2006, konkrétně čl. 6 a 8 tohoto pokynu. Poté dal příležitost oběma stranám k vyjádření k doplnění dokazování. Zástupce žalobce uvedl, že je otázkou, zda společnost ELTODO, a.s. měla vůbec odbornou způsobilost k provádění servisu měřicích zařízení. Dále zpochybnil platnost uzavřené smlouvy Policie ČR se společností ELTODO, a.s., přičemž podle jeho názoru nemohla být podepsána pouze vedoucí oddělení materiálně technického zabezpečení. Zástupce žalovaného k tomu uvedl, že smlouva prokazuje, že společnost ELTODO, a.s. byla pouze servisní společností, a nikoliv provozovatelem měřicího zařízení. Zástupce žalobce opětovně zpochybnil smluvní vztahy mezi Policií ČR a společností ELTODO, a.s.

K dotazu krajského soudu zástupce žalovaného uvedl, že nemá žádné další návrhy na dokazování ve věci, přičemž zástupce žalobce k tomu uvedl, že je třeba dále prokázat

kvalifikaci společnosti ELTODO, a.s. k ověřování rychloměrů GESIG-Travimo. Tento důkazní návrh krajský soud zamítl jako irelevantní a překračující rámec žalobních námitek. Poté krajský soud ukončil dokazování a po vyslechnutí konečných návrhů ve věci krajský soud přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

VI. Posouzení věci krajským soudem

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud vycházel při posouzení věci ze skutkového stavu zjištěného správními orgány a doplněným při jednání krajského soudu dne 19. 9. 2017 a ze dne 23. 10. 2017.

Žaloba není důvodná.

Stran namítaných pochybností o objektivitě měření rychlosti vozidla žalobce krajský soud uvádí následující. Žalobce v první řadě zpochybnil řádné zjištění skutkového stavu věci prvostupňovým orgánem, který neprovedl přes jeho námitku vznesenou dne 30. 3. 2015 prostřednictvím zmocněnce důkaz návodem k obsluze předmětného měřidla a ani tento dokument není založen do správního spisu jako podklad. K tomu krajský soud zjistil, že návod k obsluze měřicího zařízení GESIG-Travimo není v české verzi volně dostupný. Dokazováním před soudem bylo ověřeno, že funkci návodu k obsluze plní pouze Pokyn ředitele dopravní policie policejního prezidia č. 4 ze dne 27. 6. 2006. Za této situace prvostupňový orgán nepochybil, pokud vycházel z provedených svědeckých výpovědí policistů, z nichž vyplynulo, že k rozkalibrování měřicího zařízení nemohlo dojít v důsledku výměny kol z letních na zimní, neboť kola se zimními pneumatikami mají stejné rozměry jako letní pneumatiky a je to hlídáno u všech vozidel, kde je nainstalováno GESIG-Travimo. Za této situace krajský soud nepovažuje za vadu řízení, že prvostupňový orgán navrhovaný důkaz návodem k obsluze neprovedl (což by navíc bylo spojeno se značnými procesními obtížemi – vyžádání návodu k obsluze od rakouského výrobce měřicího zařízení, vypracování úředního překladu tohoto návodu atd.). Ve správním spisu samozřejmě mohl být založen alespoň zmíněný Pokyn ředitele dopravní policie policejního prezidia č. 4 ze dne 27. 6. 2006, jímž krajský soud doplnil dokazování. Nicméně i tak pokud prvostupňový orgán vycházel ze shodných výpovědí policistů, jednal v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2017, č.j. 5 As 138/2015 – 39, a dále také 2. 3. 2017, č.j. 7 As 313/2016 – 33, přístupné na www.nssoud.cz).

Pokud žalobce tvrdil, že výměna pneumatik u služebního vozidla Policie ČR má vliv na metrologické vlastnosti rychloměru, krajský soud uvádí následující. Na základě dokazování listinami předloženými žalovaným (stanoviskem Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru služby dopravní policie ze dne 27. 9. 2017) a předmětným Pokynem ředitele dopravní policie policejního prezidia č. 4 ze dne 27. 6. 2006 má krajský soud za to, že bylo s největší pravděpodobností prokázáno, že takový poznatek z návodu k obsluze nevyplývá a není tedy povinností Policie ČR po výměně pneumatik opětovně provést ověření měřicího zařízení. Tím krajský soud nezpochybňuje, že z citovaného materiálu, jakož i z povahy věci je patrné, že změna obvodu pneumatik či hloubky dezénu (kupř. v důsledku změny tlaku nahuštění pneumatik) může mít vliv na samotné měření. Nicméně v předmětné věci nebylo žalobcem vyvráceno, že pneumatiky byly nahuštěny (i po předpokládané výměně) na stejný tlak a byly stejných rozměrů, jak vyplynulo ze shodných výpovědí policistů. Žalobce ve vztahu k této žalobní námitce poukázal ještě na ustanovení § 7 odst. 2 písm. b) vyhl. č. 262/2000 Sb., které upravuje dobu platnosti ověření měřidla tak, že platnost ověření stanoveného měřidla zaniká, jestliže byly provedeny změny nebo úpravy

stanoveného měřidla, jež mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti. Krajský soud k tomu uvádí, že případnou výměnu pneumatik či změnu jejich tlaku nepovažuje za samotný zásah do měřidla, a proto považuje poukaz na toto ustanovení za nepřipadný.

Pokud žalobce dále namítal, že při měření nebyl použit návod k obsluze (tzn. stanoven měřicí úsek – začátek a konec měření), krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že rychloměr GESIG-Travimo nepracuje na principu stanovení měřicího úseku. Nic takového nezmiňuje ani citovaný Pokyn ředitele dopravní policie policejního prezidia č. 4 ze dne 27. 6. 2006, který nahrazuje český návod k obsluze tohoto měřicího zařízení.

K výpovědní hodnotě samotného videozáznamu o průběhu přestupkového jednání krajský soud uvádí, že nelze souhlasit s tím, že videozáznam neprokazuje rychlost vozidla žalobce, videozáznamem byl v prvostupňovém řízení proveden důkaz. Strany výslovně nenavrhovaly provedení důkazu tímto videozáznamem (zástupce žalobce při jednání ponechal provedení tohoto důkazu na uvážení soudu). Krajský soud má za to, že jelikož byl videozáznam o přestupku prokazatelně proveden při jednání prvostupňového orgánu, nebylo již třeba tento důkaz opakovat při soudním jednání. Krajský soud se seznámil s obsahem tohoto videozáznamu při studiu správního spisu a dodává, že je z videozáznamu je jednoznačně patrné, že min. po dobu 20s v čase 7:00:36 až 7:00:56 se obě vozidla pohybovala rychlostí 110 km/h +/- 3 km/h. Krajský soud proto dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by při pořízení videozáznamu při měření rychlosti vozidla žalobce došlo k porušení pravidel obsažených v čl. 8 Pokynu ředitele dopravní policie policejního prezidia č. 4 ze dne 27. 6. 2006. Nelze proto dospět k závěru, že by správní orgány měly mít jakékoliv důvodné pochyby o průběhu přestupkového jednání a o jeho spáchání žalobcem, jakož ani o kvalitě záznamu z měření. Už vůbec pak z uvedených důvodů nelze aprobovat úvahu žalobce, že tento videozáznam prokazuje pouze rychlost měřicího vozidla, a nikoliv rychlost vozidla žalobce, když vozidla jela v rámci stanovené odchylky rychlosti spolu v přibližně stejné vzdálenosti v uvedeném časovém rozmezí.

Pokud se týká návrhu žalobce na provedení důkazu smlouvou mezi majitelem rychloměru a společností ELTODO, a.s. (dále jen „Smlouva“), krajský soud tomuto návrhu vyhověl a předmětnou smlouvu ze dne 6. 10. 2015 provedl důkaz při jednání soudu dne 23. 10. 2017. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č.j. 9 As 185/2014-27, přístupného na www.nssoud.cz, případná participace soukromého subjektu na na vedení přestupkového řízení a na vymáhání uložených pokut, příp. hmotná zainteresovanost takového subjektu může být nezákonná. Z provedeného dokazování vyplývá, že předmětem této smlouvy je ověření šesti kusů měřičů rychlosti GESIG-Travimo, z čehož plyne, že se v žádném případě nejedná o pronájem měřicích zařízení. Cena plnění byla sjednána zcela standardně formou jednotkové ceny za ověření jednoho kusu měřiče rychlosti. Ze Smlouvy nevyplývá, že by společnost ELTODO, a.s. byla vlastníkem měřicího zařízení, naopak z ověřovacího listu založeného ve spisu je patrné, že vlastníkem je jednoznačně Policie ČR. Smlouva pracuje se standardním vymezením ceny za dílo a neprokázalo se, že by servisní společnost ELTODO, a.s. měla mít jakékoliv podíly z vybraných pokut. Ohledně dalších námitek vznesených zástupcem žalobce při jednání soudu dne 23. 10. 2017 krajský soud uvádí, že mají spekulativní charakter (tvrzená neplatnost Smlouvy, porušení pravidel zadávání veřejných zakázek či zpochybnění kvalifikace zhotovitele k plnění ze Smlouvy) a jsou z hlediska předmětu řízení zcela irelevantní. Tato tvrzení navíc přesahují zcela rámec vznesených žalobních námitek. Z toho důvodu již krajský soud nepřipustil žádné další dokazování v tomto směru.

Po důkladném posouzení všech žalobních námitek jednotlivě a ve vzájemné souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. října 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.